

Ο Ευαγγελισμός τής Θεοτόκου - «Εισήλθεν» ή δεν «εισήλθεν προς αυτήν» ο «άγγελος Κυρίου»;

Διάβασα κάπου, ότι το 1987 ο τότε πάπας Ιωάννης-Παύλος Β΄ με εγκύκλιο του, υπό τον τίτλο «Redemptoris Mater», όριζε ότι ο...παρθενικός υμένας της μητέρας του Χριστού είχε παραμείνει άθικτος! Γαργαλιστικό το θέμα και το έψαξα...

Όλοι γνωρίζουμε ότι κάθε πάπας μόλις ανεβαίνει στον θρόνο του, υφίσταται μια θαυματουργή πνευματική αναβάθμιση. Πώς γίνεται ακριβώς, θα σας γελάσω... Με θεία επιφοίτηση, με ταχύρυθμο ουράνιο φροντιστήριο ή με θεογονιακή μετάλλαξη; Πάντως το αποτέλεσμα είναι ένα: Από κει και πέρα το μυαλό του κάθε ποντίφηκα τρέχει με χίλια! Και, φυσικά, δεν κάνει ποτέ του λάθος!

Το δήλωσε ο πάπας λοιπόν, άρα δεν χωρά καμιά αμφιβολία. Ο παρθενικός υμένας της Μαριάμ έμεινε αλώβητος! Ήταν η μόνη γυναίκα στην ιστορία του ανθρώπινου γένους, για την οποία υπάρχει επίσημο και αναμφισβήτητο πιστοποιητικό ότι έμεινε πάναγνη παρόλο που τεκνοποίησε! Δηλαδή ακόμα κι αν δεχτούμε την άμωμη σύλληψη, ούτε η γέννα κατάφερε να διασπάσει τον παρθενικό υμένα της. Τώρα, πώς κατάφερε να βγει ο Χριστός, αυτό είναι μια βλάσφημη απορία.

Είχαν δίκιο λοιπόν οι «άγιοι πατέρες» που κατακεραύνωναν κατόπιν κάθε απλή γυναικούλα, ακόμα και τη μάνα τους την ίδια, ως ακάθαρτη και αμαρτωλή, επειδή δεν κατάφερε κι αυτή να γεννήσει διατηρώντας τον παρθενικό της υμένα άθικτο.

Γιατί όμως στην εποχή μας εξακολουθούμε να μιλάμε για τον παρθενικό υμένα μιας Εβραιοπούλας που έζησε, αν έζησε πραγματικά, δυο χιλιάδες χρόνια πριν;

Κάποτε στην Αλεξάνδρεια του 3ου αιώνα π.Χ. μαζεύτηκαν καμιά εβδομηνταριά Εβραίοι με λειψές γνώσεις ελληνικής και βάλθηκαν να μεταφράσουν την εβραϊκή μυθολογία και θεολογία στα ελληνικά. Ήταν το μεράκι του Πτολεμαίου Β΄ που ήθελε λείει στη Βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας να υπάρχουν όλα τα βιβλία του κόσμου. Έφτασαν λοιπόν και στο κεφάλαιο του Ησαΐα (7: 14) όπου υπάρχει η προφητεία ότι μια «νεαρή γυναίκα» θα συλλάβει αγόρι και αυτό το αγόρι θα...θα... κ.λπ.

Η εβραϊκή λέξη «αλμά» που σημαίνει «νεαρή γυναίκα» αποδόθηκε στη μετάφραση με την ελληνική λέξη «παρθένος». Εκείνη την εποχή οι λέξεις δεν απείχαν και πολύ σημασιολογικά. Πράγματι στην αρχαία Ελλάδα, «παρθένος» λεγόταν η νεαρή ανύπαντρη γυναίκα ανεξάρτητη από την κατάσταση του...παρθενικού της υμένα. Παρθενογένεση σήμαινε απλά ότι η μητέρα δεν ήταν παντρεμένη. Αργότερα η παρθένος πήρε, σχεδόν αποκλειστικά, την έννοια της γυναίκας που δεν είχε σαρκική επαφή με άντρα.

Ήρθαν κατόπιν τα Ευαγγέλια. Τα Ευαγγέλια που φτιάχτηκαν να υπηρετήσουν τους στόχους μιας «νέας θρησκείας», ακολουθώντας, υποτίθεται, τα έργα και τις ημέρες κάποιου θαυματοποιού της εποχής.

Απώτερος στόχος όμως, τα όσα ιστορούν να δεθούν με την εβραϊκή γενεαλογία και θεολογία, έτσι που η Παλαιά Διαθήκη να γίνει αναπόσπαστο τμήμα του νέου δόγματος και ο Εβραϊσμός να μπει απ' το παράθυρο στη συνείδηση των λαών. Υπηρετώντας παράλληλα τις δεσποτικές εξουσίες. Φυσική συνέπεια ήταν οι άπειρες αντιφάσεις, ανακολουθίες, άτεχνες συρραφές, διορθώσεις εκ των υστέρων κ.λπ. Έτσι ο κατασκευαστής του κατά Ματθαίον Ευαγγελίου θεώρησε απαραίτητο να κολλήσει τη γέννηση του θαυματοποιού με την προφητεία του Ησαΐα. «Αλμά» έλεγε ο Ησαΐας, «παρθένος» μετάφρασαν οι εβδομήντα, παρθένα έβαλε κι αυτός.

Όταν ο Ιουδαίοχριστιανισμός έγινε εξουσία και ξεκίνησε τον λυσσαλέο του αγώνα κατά του πολιτισμού, ιδιαίτερα του ελληνικού, μαζί με την καταστροφή αμαρτωλών βιβλίων, έργων τέχνης, μνημείων κ.λπ., φρόντισε να χτυπήσει και την ουσία της ελληνικής κοσμοθέασης που ήταν η χαρά της ζωής. Έτσι άρχισε η συστηματική εκστρατεία ενάντια στη διασκέδαση, το γέλιο και τον έρωτα. Ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος έγραψε ολόκληρη διατριβή για να πείσει ότι ο Χριστός δεν γέλασε ποτέ!

Κύριος στόχος όμως έγινε ο Έρωτας που από μέγιστος θεός-σύμβολο της δημιουργίας και βασικός συντελεστής για μια ισορροπημένη προσωπικότητα, κατηγορήθηκε ως πηγή πάσης αμαρτίας. Και η γυναίκα κατ' επέκταση ως...σκεύος αμαρτωλής ηδονής!

Έτσι οι πρώτοι «πατέρες της Εκκλησίας», οι... μεγάλες αυτές διαταραγμένες προσωπικότητες, κομπλεξικών και μισανθρώπων, που σήμερα τιμούνται ως...προστάτες της Ελληνικής Παιδείας, δημιούργησαν μια άρρωστη λατρεία της παρθενίας. Με πρόσχημα πάντα την αναφορά του Ματθαίου θεοποίησαν την παρθένα, όχι με την έννοια της ανύπαντρης κοπέλας, αλλά με την έννοια του άθικτου παρθενικού υμένα!

Με ακραίες επιθέσεις κατά του έρωτα, παράνομου ή νόμιμου, και κατάρες κατά των γυναικών, οι οποίες, όλες χωρίς καμιά εξαίρεση, ήταν αμαρτωλές, όργανα του Σατανά! Τις συνέκριναν φυσικά με τη μία, τη μοναδική, τη γυναίκα που κατάφερε να γεννήσει χωρίς σεξουαλική επαφή! Για να φτάσουμε στη διεστραμμένη και παρανοϊκή άποψη, που έγινε κανόνας από τους «άγιους πατέρες», ότι η κάθε γυναίκα που ακολουθούσε τη φύση της ήταν υπόλογη διότι δεν κατάφερε να διατηρήσει διά θαύματος την παρθενιά της!

Ποτέ η γυναίκα σε όλη την ιστορία της δεν έπεσε τόσο χαμηλά. Περιφρονημένη, καθυβριζόμενη, διασυρόμενη από τους Ιεράρχες, χωρίς καμιά οντότητα, χωρίς κανένα δικαίωμα, ακόμα και χωρίς ψυχή! Ναι, χωρίς ψυχή! Η μισογυνική υστερία έφτασε και ως αυτό το σημείο. Με επίσημες αποφάσεις οι πρώτες Σύνοδοι απεφάνθησαν ότι η γυναίκα δεν έχει ψυχή! Μόνο τον 6ο αιώνα καινούργια απόφαση, της επέστρεψε την...ψυχή, διατηρώντας όμως όλους τους χαρακτηρισμούς περί ρυπαρού και αμαρτωλού όντος.

Και η αρρωστημένη λατρεία της παρθενίας αγκάλιασε φυσικά και τους ίδιους τους Άγιους Πατέρες που αποστρέφονταν μετά βδελυγμίας κάθε σκέψη επαφής με το ρυπαρό φύλο, προτρέποντας και τους πιστούς να κάνουν το ίδιο. Η παράνοια αυτή ήταν ένας από τους λόγους που οδήγησαν στην άνθηση της ομοφυλοφιλίας στους ιερατικούς κύκλους με την επισημοποίηση των "αδελφικών" ζευγών και τη σύνταξη ακόμα και ειδικής "γαμήλιας" τελετής!

Ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος, ο Μέγας Βασίλειος, ο Αυγουστίνος κ.α. ήταν από τους φανατικούς κήρυκες της αντιερωτικής καμπάνιας, ενώ ένας άλλος πατέρας, ο Ωριγένης, αποφάσισε να αυτοευνουχιστεί για να σιγουρευτεί ότι δεν θα υποκύψει

στον πειρασμό!

Αλλά η ζωή φυσικά δεν μπορεί να εγκλωβιστεί στους κανόνες κάποιων διεστραμμένων εγκεφάλων. Το πρωταρχικό στοιχείο της, ο Ερωτας, επανήλθε στη φυσιολογική του θέση όταν σάπισε το θεοκρατικό Βυζάντιο και η Αναγέννηση ξαναβρήκε τις ζωοδότρες πνοές του Ελληνικού πολιτισμού.

Τα Ευαγγέλια μπήκαν κάτω από τον έλεγχο της έρευνας. Εντοπίστηκαν οι αντιφάσεις, οι αφέλειες και τα ψεύδη τους. Αμφισβητήθηκαν όχι μόνο τα θαύματα και η «διά του κρίνου σύλληψη» αλλά και η ίδια η ύπαρξη του Γιεσούα σαν ιστορικού προσώπου. Άλλοι πάλι μελετώντας τα, «απέδειξαν» ότι η μητέρα του Γιεσούα, Μαρία, είχε και άλλα παιδιά, ενώ κάποιοι έδωσαν τη χαριστική βολή στο μισογυνισμό του Χριστιανισμού, ανακαλύπτοντας ότι ο Γιεσούα είχε σχέσεις με γυναίκες και μάλιστα είχε παντρευτεί, στον εν Κανά γάμο, τη Μαγδαληνή!

Επιστημονική έρευνα και παραφιλολογία τράβηξαν το δρόμο τους, η πρώτη γκρεμίζοντας τους χοντροκομένους μύθους και η δεύτερη δημιουργώντας καινούργιους με «άγια δισκοπότηρα» και απογόνους του Γιεσούα!

Ο Χριστιανισμός όμως, ως Δούρειος Ίππος του Εβραϊσμού, μετά από αιώνων διωγμούς, απειλές και γενοκτονίες, είχε καταφέρει να ριζώσει για τα καλά στο πίσω μέρος των εγκεφάλων εκατομμυρίων πιστών. Είχε γίνει πια «παράδοση» και καμιά λογική δεν τον κουνούσε.

Μια παράδοση που είναι πανίσχυρη και σήμερα. Σε τέτοιο βαθμό ώστε ο «νέος μας» αρχιεπίσκοπος σε λόγο του στη Μητρόπολη, ενώπιον σύμπασας της πολιτικής ηγεσίας, να πετά την πιο χοντρή ανθελληνική κοτσάνα και κανείς να μην τολμά να τον βάλει στη θέση του. Να λέει, ότι ο πολιτισμός άρχισε στην Ελλάδα με την...έλευση του Χριστιανισμού και αυτόν τον πολιτισμό πρέπει να αναδεικνύουν διανοούμενοι και καλλιτέχνες, και να τον ακούν όλοι σαν μαθητούδια με ευλάβεια.

Παρ' όλα αυτά η πανίσχυρη πάντα Εκκλησία αναγκάζεται κατά καιρούς να επαναδιατυπώνει τα παράλογα δόγματά της, αδιαφορώντας για τη σύγκρουσή τους με την κοινή λογική. Είτε επιβεβαιώνοντας τη θαυματουργή δύναμη της εικόνας του «άξιον εστί», είτε πιστοποιώντας τη...θεϊκή παρέμβαση στο άναμμα του...Αγίου Φωτός, είτε υπερασπιζόμενη με το Αλάθητο του Πάπα την παρθενία της Μαριάμ!

Επανερχόμαστε λοιπόν στο μέγα θέμα περί παρθενίας! Το οποίο, για την περίπτωση που εξετάζουμε, συνοψίζεται στο ερώτημα: Εισήλθε ή δεν εισήλθε φυσιολογικά ο «άγγελος με τον κρίνο» στην Μαριάμ;

Γιατί αν εισήλθε, τότε η παρθενία πάει περίπατο. Εκτός αν, μετά την «εισαγωγή», επενέβη θεϊκό χέρι και την αποκατέστησε με μια θαυματουργή παρθενορραφή! Ας δούμε λοιπόν τι λένε τα «ιερά Ευαγγέλια» ότι συνέβη εκείνο το πρωινό που η Μαριάμ δέχτηκε μια «βίζιτα»: «...Απεστάλη ο άγγελος Γαβριήλ...προς παρθένον μεμνηστευμένη ανδρί, τω όνομα Ιωσήφ, εξ οίκου Δαβίδ, και το όνομα της παρθένου Μαριάμ, και εισελθών ο άγγελος προς αυτήν είπε, “χαίρε κεχαριτωμένη”...η δε ιδούσα διεταράχθη επί τω λόγω αυτού, και διελογίζετο, ποταπός είη ο ασπασμός ούτος, και είπεν ο άγγελος αυτή “Μή φοβού Μαριάμ...και ιδού συλλήψη εν γαστρί και τέξη υιόν, και καλέσεις το όνομα αυτού Ιησούν...”» (Κατά Λουκάν 1: 26-35).

Το παραπάνω εδάφιο είναι πραγματικό περιβόλι από το οποίο ο προσεχτικός κηπουρός μπορεί να δρέψει ζουμερούς και σκανδαλιστικούς καρπούς. Αλλά και να γελάσει με τις κωμικές προσπάθειες των σημερινών μεταφραστών να καλύψουν τα αυτονόητα.

Κεντρική επί της ουσίας είναι η φράση «εισελθών ο άγγελος προς αυτήν». «Εισέρχομαι», σημαίνει «μπαίνω μέσα». Θα 'λεγε κανείς ότι ο άγγελος μπήκε μέσα στο σπίτι της Μαριάμ. Όμως το αντικείμενο, περιέργως, είναι η ίδια η Μαριάμ, όπως φαίνεται ξεκάθαρα από το «προς αυτήν»...

Ας δούμε λοιπόν από άλλα βιβλικά κείμενα τί ακριβώς σημαίνει αυτή η έκφραση: «Είπε δε Σάρα προς Αβραάμ “Ιδού συνέκλεισε με Κύριος του μη τίκτειν, είσελθε ουν προς την παιδίσκην μου, ίνα τεκνοποιήσωμεν εξ αυτής”...». Ο δε Αβραάμ, άλλο που δεν ήθελε· δέχτηκε την...ανήθικη πρόταση της γυναίκας του και...«εισήλθε προς Άγαρ, και συνέλαβε, και είδεν ότι εν γαστρί έχει...» (Γένεσις 15: 2).

Σοί όμως πάει το βασίλειο γιατί το ίδιο έκανε και η Ραχήλ με τη δούλη της Βαλλάν: «Και έδωκεν αυτώ Βαλλάν, την παιδίσκην αυτής αυτώ γυναίκα, και εισήλθε προς αυτήν Ιακώβ» (Γένεσις 30: 4).

Αλλά και ο Δαβίδ όταν του γυάλισε κάποια γυναίκα που λουζόταν, έστειλε αγγέλους να του τη φέρουν και στη συνέχεια...«έλαβε αυτήν και εισήλθε προς αυτήν, και εκοιμήθη μετ' αυτής, και εν γαστρί έλαβεν η γυνή...» (Βασιλειών Β' 11: 2-21)

Πανομοιότυπη λοιπόν η έκφραση σε όλες τις περιπτώσεις με την ίδια πάντοτε έννοια. «Εισέρχομαι» προς μία γυναίκα σημαίνει πέρα από κάθε αμφιβολία «συνευρίσκομαι» με αυτήν.

Θέλετε τώρα να γελάσετε; Ακούστε πώς μεταφράζει το εδάφιο στο κατά Λουκάν ο σοφώτατος Π. Ν. Τρεμπέλας υποτιμώντας τη νοημοσύνη μας: *«Και αφού εμβήκεν ο άγγελος εις το δωμάτιον της, της είπε...»*. Ανασκολόπιση του κειμένου, με την Μαριάμ να γίνεται δωμάτιο!

Ας πάμε όμως παρακάτω, στην επόμενη φράση που επιβεβαιώνει πανηγυρικά το είδος της «εισαγωγής»: *«...και διελογίζετο αύτη, ποταπός εΐη ο ασπασμός ούτος...»*.

Δεν χρειάζονται καν γνώσεις των αρχαίων ελληνικών. Η παλιά καθαρεύουσα του Γυμνάσιου είναι αρκετή για να καταλάβουμε ότι η Μαριάμ ταράχτηκε από το αισχρό, χυδαίο φίλημα που δέχτηκε από τον «άγγελο». Τι άλλο μπορεί να σημαίνει ο «ποταπός ασπασμός»;

Θαυμάστε τώρα τον Π. Ν. Τρεμπέλα και την...κεραμίδα που μας πετάει κατακέφαλα για να σφραγίσει το μικρό παράθυρο αλήθειας του ευαγγελίου: *«... και εσκέπτετο μέσα της, ποΐαν σημασίαν και ποΐον σκοπόν να εΐχε ο χαιρετισμός ούτος...»*.

Το αισχρό φίλημα, που όλοι ξέρουμε ότι για να είναι αισχρό συνοδεύεται και από «ξεδιάντροπες» πράξεις, έγινε απλός και αθώος χαιρετισμός! Κατόπιν τούτου ο Τρεμπέλας πήγε ήσυχος για ύπνο βαθύ, ύπνο του...δικαίου ανδρός που εξετέλεσε το χρέος του απέναντι σ' αυτούς που ευνούχισαν πολιτιστικά τον λαό μας και τον αποκοΐμησαν με ψέματα και παραμύθια.

Ο δε πάπας βγήκε το 1987 να μας επιβεβαιώσει με το...αλάθητό του ότι είμαστε ηλίθιοι...